

Arrest

nr. 252 198 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN De heer, die verklaart te heten: Naam + voornaam: A., J. O. Geboortedatum: 17.02.1973 Geboorteplaats: A. Nationaliteit: Ghana wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving. **REDEN VAN DE BESLISSING:** Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij laat na een administratief dossier over te maken aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Zij legt wel een nota met opmerkingen neer.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In twee middelen voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Beide middelen worden toegelicht als volgt:

"EERSTE MIDDEL: - SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM - SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET - SCHENDING VAN DE ARTIKEL 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN - SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EERSTE ONDERDEEL 1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend op 25 september 2020 omwille van de medische situatie van verzoeker. Op 10 november 2020 werd deze aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing - met het bijhorende advies van de arts-adviseur - werd beroep (een vordering tot schorsing en nietigverklaring) ingediend door verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht na de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014). TWEEDE ONDERDEEL 2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij tevens rekening te houden met de gezondheidstoestand ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Verweerder is gehouden om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Dit volgt rechtstreeks uit artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486). 3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling moet worden beoordeeld. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet gaf verzoeker aan dat zijn medische ernstig is. Verzoeker werd op 23 juni 2018

getroffen door een plotse en hevige hoofdpijn. Hij werd hiervoor opgenomen in het AZ D. te Geel. Een CT/CTA leverde als resultaat op: "SAB uit geruptureerd communicans posterior aneurysmo links". Op 24 juni 2018 volgt een endovasculaire behandeling van de communicans posterior aneurysma links. Verzoeker onderging deze een ingreep onder algemene anesthesie. De ingreep was succesvol (door middel van coiling). Verzoeker volgende vervolgens een nabehandeling. Er dient onder meer te worden gezorgd dat er geen nieuwe bloedingen ontstaan. Een herbloeding kan immers het overlijden tot gevolg hebben. Verzoeker wees erop dat hij een nabehandeling ondergaat. Een herbloeding dient absoluut te worden vermeden. Mocht dit toch voorvallen, dan dient verzoeker opnieuw te worden geopereerd om een fatale afloop te vermijden. De toestand van verzoeker verslechterde opnieuw. Hij werd opgenomen op de "stroke unit" van het Ziekenhuis Oost-Limburg van 8 september 2020 tot 11 september 2020 naar aanleiding van een vermoeden van ischemisch CVA, hetgeen werd bevestigd tijdens de onderzoeken. Er werd een controleraadpleging voorzien. Verzoeker dient ook levenslange medicatie te nemen. De bestreden beslissing 10 november 2020 omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de ingeroepen (en bekende) gezondheidstoestand van verzoeker. Er wordt niet verwezen naar de beslissing van 10 november 2020 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (een formele motivering door verwijzing). Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden. De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze. Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. 4. In zoverre een schending van de formele motiveringsverplichting niet kan worden weerhouden, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens niet blijkt dat er - voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing - een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de gezondheidstoestand werd beoordeeld van verzoeker. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel. 5. De verzoekende partij merkt bovendien op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf bovendien niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoeker het grondgebied moet verlaten binnen de zeven dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (zo dient bv. wel rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van deze beslissing ook al betreft het geen pathologie die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn). Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet immers - in tegenstelling tot artikel 9ter Vreemdelingenwet - geen criteria voor het maken van de beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoekster. Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

TWEEDE MIDDEL: -SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET - SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL - SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN 1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het

hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Ghana). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet: "5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf 6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt; 7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;". Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Ghana waar verzoeker geboren is en dit binnen een termijn van 30 dagen. Op geen enkele manier wordt rekening gehouden met de lange duurtijd van het verblijf van verzoeker in België en zijn sociaal netwerk in België, hetgeen blijkt uit zijn langdurig verblijf in België (zonder beroep te doen op de Belgische sociale zekerheid). Verzoeker is van hen afhankelijk om te voorzien in zijn basisbehoeften (zoals onderdak). Dit netwerk ontbreekt in Ghana. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt evenwel steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid- 19. Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt. Verzoeker wijst bovendien op zijn medische situatie, zoals weergegeven in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

3. Ondergeschied, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Ook met de duurtijd van verzoeker in België en zijn sociaal netwerk werd geen rekening gehouden. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is het gegeven dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Over de gevolgen van de coronacrisis wordt

met geen woord gerept, terwijl dit een onmiddellijke impact heeft op de terugkeerverplichting (zoals hierboven uiteengezet). De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota met opmerkingen:

“(…)

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - artikel 3 EVRM ; - artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ; - de artikelen 1 tot en met 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ; - het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het eerste middel verwijst de verzoekende partij naar het feit dat door haar tevens een beroep tot nietigverklaring werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de ongegrondheidsbeslissing 9ter dd. 10.11.2020. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing zal moeten worden vernietigd, indien voormelde ongegrondheidsbeslissing zou worden vernietigd.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, repliceert verweerder dat zowel de in casu bestreden beslissing, als de ongegrondheidsbeslissing 9ter dd. 10.11.2020 rechtsgeldig en uitvoerbaar moeten worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p).

De verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar een hypothetische nietigverklaring van een beslissing, ten einde de rechtmatigheid van de in casu bestreden beslissing te ondergraven.

Louter volledigheidshalve merkt verweerder bovendien op dat het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van een vreemdeling en als dusdanig niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt genomen.

Zie ook:

“de Raad ziet dan ook niet in waarom de bestreden beslissingen dienden te motiveren omtrent een hangend beroep dat werd ingediend tegen een beslissing aangaand een verblijfsmachtiging om medische redenen. Het gegeven dat dit beroep in concreto aanleiding heeft gegeven tot de nietigverklaring van deze beslissing (cfr punt 1.13) wijzigt niets aan de illegale verblijfsituatie van verzoekers. De Raad merkt nog op dat niets verhindert dat verzoekers een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten indienen om medische redenen.” (R.v.V. nr. 110.107 dd. 19.09.2013)

De kritiek van de verzoekende partij mist aldus in elke hypothese grondslag.

In een tweede onderdeel van het eerste middel meent de verzoekende partij dat bij het nemen van de bestreden beslissing niet afdoende rekening zou zijn gehouden met artikel 3 EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij wijst op het feit dat zij een ernstige medische problematiek heeft, waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing niet-afdoende rekening zou zijn gehouden.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die

ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich zonder de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten op het grondgebied bevindt. Zulks wordt door de verzoekende partij ook niet betwist in haar inleidend verzoekschrift.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet geheel terecht besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In de mate de verzoekende partij meent dat niet-afdoende rekening zou zijn gehouden met haar medische situatie, stelt verweerder vast dat niet zonder meer abstractie kan gemaakt worden van het feit dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing (zelfs reeds voor de derde maal) door de arts-adviseur een advies werd verleend, waarin werd vastgesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Een eerste maal werd op 08.02.2019 vastgesteld dat de verzoekende partij zelfs zonder adequate behandeling en opvolging in het land van herkomst geen reëel risico loopt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een vernederende of onmenselijke behandeling. Terwijl op 05.02.2020 werd vastgesteld dat de verzoekende partij haar eerder aangevoerde gezondheidstoestand louter heeft herhaald.

Naar aanleiding van de meest recente derde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelde de arts-adviseur op 10.11.2020 andermaal vast dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst, omdat de noodzakelijke behandeling en opvolging aldaar beschikbaar en toegankelijk zijn.

Gelet op het voorgaande kan niet anders dan worden vastgesteld dan dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk op gedegen wijze rekening werd gehouden met de "verslechterde gezondheidssituatie", waarbij aldus wel degelijk rekening werd gehouden met het feit dat de verzoekende partij op heden nood heeft aan een medicamenteuze behandeling.

De verzoekende partij haar kritiek mist dan ook grondslag, waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening zou hebben gehouden met de (gewijzigde) gezondheidssituatie. Terwijl door de verzoekende partij al helemaal ten onrechte wordt voorgehouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing opnieuw uitdrukkelijk had moeten motiveren nopens de gezondheidssituatie.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Evenwel impliceert artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst. Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Zie in die zin:

"Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen." (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

En ook:

"Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, moet kunnen worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 voortvloeit." (R.v.V. nr. 146 296 van 26 mei 2015)

En ook:

"Er dient evenwel op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker en met het hoger belang van zijn kind en dat ter zake een afweging is gebeurd. Zo blijkt uit de synthesesnota 5926245 van 29 juli 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verblijfsaanvraag van de verzoeker op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onderzocht, vooraleer huidig bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en dat rekening werd gehouden met de volgende elementen uit de aanvraag [...]." (R.v.V. nr. 145 109 van 8 mei 2015)

De verzoekende partij voert weliswaar aan dat de finaliteit van de bestreden beslissing fundamenteel anders is dan de beslissing nopens een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch zij maakt met dergelijke kritiek volstrekt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk, laat staan onzorgvuldig zou zijn van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie om zich bij het beoordelen van de gezondheidssituatie van de verzoekende partij in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te steunen op een advies van de arts-adviseur.

Het komt bovendien in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet, minstens blijft zij volkomen in gebreke om aan te tonen dat het advies van de arts-adviseur geen zorgvuldig onderzoek naar haar gezondheidssituatie zou bevatten, waarmee de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing rekening vermag te houden.

Daar waar de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op gedegen gronden ongegrond werd verklaard, kan de verzoekende partij van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie niet ernstig verwachten dat naar aanleiding van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) alsnog een volledig nieuw onderzoek ten gronde zou worden uitgevoerd betreffende haar gezondheidssituatie.

Zie ook:

“Verzoekster poneert in fine van haar betoog dat een terugkeer naar haar land van herkomst haar gezondheidstoestand slechts kan verergeren gezien ze niet correct en adequaat verzorgd kan worden en dat dit een overduidelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13mei1955 (hierna: het EVRM) uitmaakt. De verzoekster laat echter na dit verder te concretiseren. In casu blijkt bovendien nergens dat de verwerende partij de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. Naast het gegeven dat verzoekster een nieuwe aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan indienen waarbij een volledig en correct ingevuld standaard medisch getuigschrift wordt gevoegd, staat het verzoekster voorts vrij om aan de verwerende partij, gelet op haar medische situatie, zo nodig een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen indien zij daarvan het voorwerp vormt. Ten overvloede, voor zover verzoekster van oordeel is dat het een schending vormt van artikel 3 van het EVRM dat zij naar haar land van herkomst moet terugkeren zonder dat haar aanvraag om medische redenen ten gronde werd onderzocht, dient de Raad op te merken dat de wetgever een duidelijk onderscheid gemaakt heeft tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag om medische redenen en dat van verwerende partij niet kan verwacht worden dat wanneer zij een aanvraag om medische redenen onontvankelijk verklaart, zij in het kader van een verwijderingsmaatregel de aanvraag om medische redenen toch ten gronde dient te bestuderen (cf. CE 29 oktober 2010, nr. 208.586). Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.” (R.v.V. nr. 90.216 dd. 24.10.2012)

In casu geeft de verzoekende partij niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat “de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 EVRM” maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van - de artikelen 3 en 8 EVRM ; - artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ; - het zorgvuldigheidsbeginsel ; - de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met de lange duurtijd van het verblijf van de verzoekende partij in België, evenmin als met haar sociale netwerk alhier. Er zou geen afdoende individueel onderzoek gevoerd zijn.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier uitdrukkelijk blijkt dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een individueel onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gevoerd.

Verweerder kan in dit kader volstaan met te verwijzen naar de synthesesnota, dewelke deel uitmaakt van de stukken van het administratief dossier.

De loutere bewering van de verzoekende partij, met name dat zij afhankelijk is van haar sociaal netwerk in België om te voorzien in haar basisbehoeften, volstaat allerminst om afbreuk te doen aan de gedegen overwegingen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij blijft immers volkomen in gebreke om haar bewering ook maar enigszins te staven, dit nog los van de opmerking dat nergens blijkt dat de verzoekende partij voor zoveel als nodig in het land van herkomst niet verder financieel zou kunnen worden ondersteund door haar sociaal netwerk in België.

Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat het de verzoekende partij onmogelijk zou zijn om terug te keren naar het land van herkomst. Eén en ander klemt a fortiori nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geenszins reeds jarenlang onafgebroken in België verblijft.

Tot slot verwijst de verzoekende partij nog naar de gevolgen van de heersende crisis ingevolge COVID-19. Het zou onverenigbaar zijn met de federale maatregelen tegen voormeld virus om op heden een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) te betekenen.

De kritiek van de verzoekende partij mist manifest grondslag.

Vooreerst gaat de verzoekende partij ten onrechte voorbij aan het feit dat in de huidige maatregelen inzake de bestrijding van de verdere verspreiding van het COVID-19 virus allerminst “elke verplaatsing dient te worden vermeden”. Dergelijke bewering is eenvoudigweg feitelijk onjuist.

Terwijl hoe dan ook niet dienstig kan worden voorgehouden dat de verplichte terugkeer naar het land van herkomst, zulks in uitvoering van een bevel dat door de Belgische Staat aan de verzoekende partij gegeven wordt, zonder meer gelijk zou kunnen worden gesteld met een “niet-essentiële verplaatsing”.

De verzoekende partij brengt zelfs geen begin van bewijs bij dat het haar omwille van de COVID-19 crisis onmogelijk zou zijn om gevolg te geven aan de bestreden beslissing, minstens blijft zij in gebreke om aan te tonen om welke redenen het kennelijk onredelijk zou zijn geweest van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie om een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) te betekenen.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat het de verzoekende partij vrij staat om in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om de verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek te verzoeken, dit in de mate zij alsnog aannemelijk zou kunnen maken dat het haar ingevolge het COVID-19 virus onmogelijk zou zijn om gevolg te geven aan de bestreden beslissing.

Zie ook:

“3.4. Verzoeker voert in het tweede onderdeel aan dat de door de COVID 19-pandemie het onmogelijk is geworden om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Vrijwillige terugkeer is tijdelijk stopgezet en uit de artikelen 7 en 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende maatregelen om verspreiding van het coronavirus te beperken is het enkel mogelijk om essentiële reizen te maken vanuit België. Als verzoeker geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten kan hij aangehouden worden en kan hem een inreisverbod worden opgelegd. Verzoeker verwijst ook naar artikel 6.4 van de terugkeerrichtlijn waarbij kan worden afgezien van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten om humanitaire of andere reden en naar artikel 7 van de terugkeerrichtlijn dat voorziet om een passende termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Verzoeker meent dat de instructies van de overheid dan ook tegenstrijdig zijn.

De Raad merkt vooreerst op dat indien verzoeker meent dat het hem niet mogelijk is om binnen de aangeduide termijn gevolg te geven aan het grondgebied te verlaten, het hem vrij staat op grond van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Er blijkt niet dat de verzoeker actueel een dergelijk verzoek heeft ingediend.” (RvV nr. 239.307 dd. 30.07.2020)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

*Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.
(...)”*

3.3. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij beroep aantekende tegen de beslissing van 10 november 2020 die haar aanvraag, gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk, doch ongegrond verklaarde. Bij arrest nr. 252 197, uitgesproken op 6 april 2021, vernietigt de Raad deze beslissing.

De Raad gaat er derhalve van uit dat de verzoekende partij terugvalt op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij heeft derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over haar aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij heeft op grond van artikel 7, tweede lid, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de

uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevindt op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Het is aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Bovendien blijkt uit de middelen dat de verzoekende partij medische elementen aanhaalt en de bestreden beslissing, samen gelezen met het medisch advies, toegevoegd aan het beroep dat de verzoekende partij aantekende tegen de ongegrondverklaring van haar aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9ter (zaak met als rolnummer RvV 254 887), bekritiseert en voorhoudt dat met de elementen van haar gezondheid niet afdoende rekening werd gehouden, onder meer in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad beschikt niet over een administratief dossier (ook niet in de zaak met rolnummer RvV 254 887). Het standaard medische getuigschrift en het medische attest of de attesten die de verzoekende partij overmaakte aan het bestuur, zijn niet voorhanden. De Raad kan de grieven van de verzoekende partij niet controleren, bij gebreke aan de stukken die de verzoekende partij heeft kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan niet nagaan of de verwerende partij een onderzoek conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft verricht. De afwegingen die de verwerende partij maakt, kunnen door de Raad niet worden gecontroleerd. De Raad herinnert eraan dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 22 december 2006 de verwerende partij verplicht een administratief dossier neer te leggen, dat geïnventariseerd is. Het inventariseren van het administratief dossier is geen loutere formaliteit, maar strekt ertoe, naast het toelaten documenten snel terug te vinden en het bieden van een chronologisch overzicht van de zaak, garanties te bieden op het vlak van volledigheid en integriteit van het dossier.

Bijgevolg kan noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister is gegrond.

Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissingen onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Ter terechtzitting hierop gewezen, gedraagt de advocaat van de verwerende partij zich naar de wijsheid van de Raad.

Het betoog van de verwerende partij doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Dit gegeven leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN